

remat kisa ka enam ühtige. Nõnda jäi siis õdik jälle soiku.

„No, kas sortsitud wiin noori mehi nüüd kõnjale lühutab?“ küsib ehl mõni. Mendele västan ma, et see osja veel hullemaks tegi; sest nõiatud wiina jagamise jutt lagunes läiale, ja wae sed ilmasüita neiuked langesivad oma emade tembutamise läbi naeru alla!

Nõnda saadavad wanemad iši omi lapsi tühja ebausu tembutamise läbi teutuse alla, mis ehl ilma selleta ometi wiimaks õnneks oleks läinud ja mõni nendest auusaaste tanu alla saanud. — Oh sa pime ebausk! missal kaud sa suutumaks maa peast ára?

Kiusamine.

Magu see juba teada, et mõni oma enese arvatud tarkusega ehl karvalusega, wõi ka kiusu párist teissele hâbi teha tahab, aga iši wiimaks selle sisse sattub.

Nõnda oli lugu ka ühe rikka Saksa maa kodanikuga Bârliini linnas. Temal oli suur rohuaid, kus kõiksugu taimedid, lilleid ja puid igast maailma jagudest kašwamas olivid ja ühest hâsti õpetatud taimede tundjast haritud sai, kes kõige taimede, lillede ja puude seemned áratundi. Sellele näitas tema peremees kuiwatatud heeringa marju ja küsits, mis seemned need olla?

Aidnik, kes peremehe uhkust ja tarkuse kiu-samist tundis, ütles: „Tunnen kùllalt! Need on need seemned, mida Ladina keele Polpus fluscimus kutsutakse ja üks wåga aruldane soojamaa taimede sugu on.“

„Kui palju aega lähev temale ülestõuus-miseks?“ küsits peremees muigades.

„Eigi 14 päewa,“ västab aidnik kawa-laste.

Aga et peremehele sagevastesse kùlalisti kâist-wad, ja tema oma uhkuse párist wåga suureline oli, kutsus ta jälle sõbru kokku, et aid-niku kunsti ja tarkust oma tarkusest wåhen-dada.